

og som maa antages ikke at ville kunne fremkalde nogen væsentlig Uoverensstemmelse mellem de to Ting eller lægge nogen væsentlig Hindring i Vejen for Lovforslagets endelige Vedtagelse. Jeg skal saa meget mindre gøre det, som jeg antager, at Lovforslaget, naar Spørgsmaalet om Udvalg kommer til at foreligge, vil blive henvist til et saadant, og der ville jo disse forskellige Ændringer, som Lovforslaget er blevet underkastet, siden det var her sidst, blive gjort til Genstand for nærmere Overvejelse. Jeg skal blot tillade mig kortelig at opholde mig ved de Ændringer, som maa antages at kunne blive Genstand for en noget større Uoverensstemmelse mellem de to Ting. — Det er da væsentlig Erstatningsspørgsmaalet i § 8, hvorom der vil kunne blive Tale. I § 8 er der to Erstatningsregler, der er for det første Tale om Erstatning til Dyrets Ejer i Tilfælde af dets Nedslagning. Der er af Regeringen foreslaaet, at der i det Tilfælde skal ydes en Erstatning til Ejeren af $\frac{2}{3}$ af Dyrets Værdi, men Folketinget har forhøjet det til $\frac{4}{5}$. Stønt det jo i og for sig er en Skønssag, enten man sætter $\frac{2}{3}$ eller $\frac{4}{5}$, kan jeg dog ikke tilbageholde den Udtalelse, at der formentlig taler en Del for at blive staaende ved at gaa ind paa Regeringens Forslag, som allerede tilstaar mere, end hvad der efter den nugældende Lov af 1857 tilstaas Ejeren i lignende Tilfælde. Efter Loven af 1857 gaar Erstatningen nemlig kun ud paa det halve for Hestes Vedkommende i Tilfælde af Snive og paa $\frac{2}{3}$ for Kvæg. Desuden kan man vel ogsaa gaa ud fra, at Tatsationerne i disse Tilfælde ere temmelig rundelige, og det forekommer mig saaledes, at overvejende Grunde tale for at blive staaende ved det Beløb, som af Regeringen er foreslaaet i § 8, nemlig $\frac{2}{3}$ af Dyrets Værdi. Noget vanskeligere stiller det sig med den anden Erstatningsregel angaaende Udredelsen af de Udgifter, som denne Lov medfører dels i Anledning af Nedslagningen dels som Følge af andre Foranstaltninger, der skulle træffes efter Lovforslaget. Her har Regeringen foreslaaet, at det halve Beløb skal bæres af Statskassen og det halve af Kommunerne, nemlig Amtspartitionsfonden paa Landet og Kommunekassen i Købstæderne. Folketinget har derimod villet overføre samtlige disse Udgifter paa Statskassen. Landsstinget vedtog, da Lovforslaget var her til Behandling, at følge Regeringens Forslag, altsaa at Beløbet skal udredes halvt af Staten og halvt af Kommunen, og jeg tør vel næsten antage det som givet, at Landsstinget ikke vil gaa ind paa at overføre disse

Udgifter udelukkende paa Statskassen, hvilket jo ogsaa vil kunne have sine Betæneligheder, thi naar Kommunerne ere medinteresserede i Udgifternes Udredelse, maa det antages, at der ogsaa fra deres Side vil vises Interesse for, at Udgifterne ikke blive uforholdsmæssig store. Der kan disputeres om, hvilken Brød det kan være rigtigt at gaa til enten Halvdelen eller to Tredjedele. Det kan jo bero paa et Skøn, og jeg antager, at man nok vil kunne komme overens i saa Henseende med nogen god Vilje fra begge Sider. Men derimod er jeg overbevist om, at Landsstinget ikke vil gaa ind paa, at alle Udgifterne udelukkende skulle overføres paa Statskassen. Jeg tror, at dette Punkt, som jeg nu her har omtalt, egentlig er det, hvor der vil vise sig at være en væsentlig Uoverensstemmelse mellem Regeringen og Landsstinget paa den ene Side og Folketinget paa den anden Side, men man tør vel forudsætte, at alle ere enige om det ønskelige i, at dette Lovforslag maatte blive vedtaget, og at vi endelig efter saa mange Aars Forløb kunne blive færdige med dette Lovforslag. Selv om ogsaa man maa anse den nu gældende Lov af 1857 for i Virkeligheden at være en god Lov, er det dog en Lov, der kan trænge til nogen Supplerings og større Udvikling, saa at man altsaa maa ønske, at dette Lovforslag endelig en Gang kan blive vedtaget, og jeg tror at kunne udtale, at det, saaledes som det har været foreslagt Folketinget denne Gang fra Regeringens Side, paa en tilfredsstillende Maade har løst sin Opgave, saa at vi godt kunne være tjente med at tage det; dermed vil jeg ikke sige, at der ikke er flere Ændringer, vedtagne i Folketinget, som ogsaa Landsstinget vil kunne slutte sig til. Jeg tror, at der fra dette Tings Side vil blive gjort, hvad der kan gøres, for at vi endelig denne Gang maa kunne saa Forslaget vedtaget, da vi jo ogsaa nære det samme Ønske som Folketinget om at blive færdige dermed. — Der er kun et enkelt Punkt, hvor der er foretaget en noget større Forandring fra Regeringens Side i Landsstingets Forslag, og som jeg blot i al Korthed skal opholde mig ved. Det er nemlig med Hensyn til Tuberkulosen. Landsstinget havde, som det vil erindres, i sit Forslag, som det blev vedtaget her, indført forskellige Bestemmelser om Tuberkulosen, hvorefter det blev gjort til en Pligt for Ejeren at gøre Anmeldelse og for Politimesteren at straffe ind med visse Foranstaltninger, Afspærring og Desinfektion, ligesom der ogsaa var givet Indenrigsministeren en Bemyndigelse til, naar Regeringen fandt, at der var Anledning dertil, at kunne